

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **navrhovatele: PaedDr. J. P., zastoupen JUDr. Petrem Plavcem, Ph.D., advokátem**, se sídlem Na Zábradlí 1, 110 01 Praha 1, proti **odpůrci: Obec Sobětuchy**, se sídlem Sobětuchy 4, 537 01 Chrudim 1, IČ: 00270938, **zastoupen JUDr. Jiřím Všetečkou, advokátem**, se sídlem Orlická 163, 500 03 Hradec Králové, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - **Změny IV. Územního plánu obce Sobětuchy** vydané usnesením zastupitelstva obce Sobětuchy na jeho zasedání konaném dne 13. 12. 2011,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a odpůrci **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se návrhem doručeným podepsanému soudu dne 30. 4. 2013 domáhal zrušení Změny IV. Územního plánu obce Sobětuchy vydané formou opatření obecné povahy usnesením zastupitelstva obce Sobětuchy na jeho zasedání dne 13. 12. 2011 (dále jen „změna

ÚP“), eventuálně zrušení té části, ve které byly pozemkové parcely parcelních čísel 329/21, 329/25, 329/26, 329/28, 329/55, 329/56, 329/57, 329/58, 329/60, 329/62, 329/66, 329/67, 329/69, 329/70, 329/71, 329/72, 384 (na LV č. 919), 594/1, 594/2 (na LV č. 314) nacházející se v katastrálním území Sobětuchy (dále jen „dotčené pozemky“ nebo též „předmětné pozemky“ či jen „pozemky“) vyřazeny ze zastavitelných ploch, a dále náhrady nákladů soudního řízení. Nezákonnost změny ÚP a postupu, který předcházal jejímu vydání, navrhovatel spatřoval v několika skutečnostech, které soud pro přehlednost rozčlenil do následujících návrhových bodů:

1. Změna ÚP je účelovým opatřením vydaným v rozporu s právními předpisy, sledujícím soukromé zájmy třetích osob, jímž bylo zasaženo do práv všech vlastníků pozemků nacházejících se v lokalitě označené jako IV/R. Právě v této lokalitě se nacházejí pozemky, jejichž je navrhovatel vlastníkem či spoluvlastníkem s podílem ve výši $\frac{1}{2}$ (u pozemkových parcel parcelních čísel 594/1 a 594/2). Tyto pozemky navrhovatel nabyl jako pozemky určené k zastavění, kdy již před změnou ÚP došlo k jejich rozdělení na konkrétní pozemkové parcely (budoucí stavební parcely a obslužné a příjezdové komunikace) a vynětí ze ZPF. Na konci roku 2011 navrhovatel zahájil jednání o prodeji předmětných pozemků společnosti K2 invest s. r. o., která si nechala pozemky ocenit, přičemž podle znaleckého posudku Mgr. Bc. T. G. ze dne 1. 12. 2011, č. 439-17/2011, byla jejich hodnota vyčíslena na částku 37.212.000 Kč. Změnou ÚP došlo k vyřazení předmětných pozemků z plochy určené k zastavění (funkce bydlení v rodinných domech městské a příměstské) a k jejich zařazení do plochy nezastavitelné (zemědělské) a dále k vymezení dvou lokalit označených jako IV/1 a IV/2, které byly naopak změněny z nezastavitelných ploch na plochy určené k zastavění. Po přeměně dotčených pozemků ze zastavitelné plochy na plochu zemědělskou prudce klesla jejich cena, která v současné době dle vyhlášky č. 412/2008 Sb. stanovící průměrnou základní cenu zemědělských pozemků činí pouhých 388.041,24 Kč. Aktuální cena pozemků je o částku 36.823.958,76 Kč nižší než jejich cena coby pozemků určených k zastavění a tento rozdíl představuje škodu navrhovateli vzniklou v důsledku změny ÚP, která mu nebyla nijak kompenzována. Změna ÚP je ku prospěchu pouze úzké skupině vlastníků pozemků nacházejících se v lokalitách IV/1 a IV/2, kdy by bez kompenzace nemohlo dojít k vynětí pozemků ze ZPF. Dojde též k zániku jednoho z parků v obci a znehodnocení zemědělské půdy chráněné ve II. třídě (v oblasti IV/R se žádná chráněná půda nenacházela). Ke změně ÚP tak neexistuje žádný ze zákonem předvídaných důvodů, tento není uveden ani v odůvodnění změny ÚP. Účelovost změny ÚP spatřuje navrhovatel i v následujících skutečnostech:

Změna ÚP vstoupila v účinnost dne 30. 12. 2011, od 1. 1. 2012 je účinné ust. § 102 odst. 2 stavebního zákona zakotvující právo vlastníka pozemku, jehož určení k zastavění bylo zrušeno změnou územního plánu, na náhradu. Snaha odpůrce vyhnout se povinnosti poskytnout odškodnění je ovšem zbytečná, neboť podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120: „Pokud tedy zákonodárce výslovně upravuje náhrady jen pro některé myslitelné případy, zatímco o jiných mlčí, nelze než – má-li být naplněn požadavek ústavně konformního výkladu „jednoduchého“ práva – dospět k závěru, že uvedenou náhradu by bylo možno přiznat na základě přímé aplikace čl. 11 odst. 4 LZPS (Listiny základních práv a svobod – poznámka soudu) za přiměřeného užití ustanovení § 102 stavebního zákona.“

2. Ke změně ÚP došlo v tichosti a navrhovatel namítá nedodržení procesních lhůt (např. zveřejnění opatření způsobem umožňujícím dálkový přístup).

3. Změna ÚP byla přijata v rozporu s ust. § 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy účinném znění (dále jen

„stavební zákon“), a v rozporu s ust. § 15 vyhlášky č. 500/2006 Sb., které vymezení dalších zastavitelných ploch změnou ÚP podmiňují prokázáním nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch. Jakékoliv odůvodnění v tomto směru zcela chybí, resp. je velmi obecné, nekonkrétní a navíc se nezakládá na pravdě (tvrzení o nezastavitelnosti z důvodu dopravního řešení, IS a majetkových poměrů a o neperspektivnosti pro bydlení), neboť plocha dotčená změnou těsně sousedí s dopravní komunikací, je v ní plánováno vedení obchvatu města Chrudim, již byla rozparcelována na budoucí stavební pozemky, částečně zde byly postaveny inženýrské sítě a byla tudíž připravena k výstavbě. Neuvedení konkrétních předpisů, na základě kterých odpůrce dospěl k závěru o neperspektivnosti plochy IV/R k zastavění, vede k nepřezkoumatelnosti změny ÚP. V tomto ohledu navrhovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 – 154, v němž se uvádí, že „i v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů“. Ve změně ÚP též zcela chybí posouzení jejího dopadu do majetkových práv změnou dotčených osob, zejména vlastníků pozemků v lokalitě IV/R. Odpůrce též porušil princip ochrany nezastavěného území vycházející z ust. § 18 odst. 4 stavebního zákona, tedy nerespektoval samotné cíle územního plánování v tomto ustanovení specifikované.

4. Změna ÚP nereflektuje ani pravomocné územní rozhodnutí, které bylo na část dotčených pozemků vydáno Městským úřadem v Chrudimi dne 11. 9. 1998, pod č. j. výst. 2098/98-Tá 528/A5, jímž byly na pozemkové parcely parc. čísel 329/1, 329/16 a 329/21 umístěny stavby inženýrských sítí, napojovací a vnitřní komunikace, vodovod a kanalizace. K provedení komunikací byl Okresním úřadem Chrudim dne 29. 6. 1998, pod č. j. ŽP/OPP/201.1/1/98/Ry odsouhlasen zábor ZPF. Na část stavby bylo vydáno stavební povolení, stavba byla částečně realizována a územní rozhodnutí je tak nadále platné. Navrhovatel v této souvislosti poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30 A 10/2012, v němž soud uvedl, že za existence platného územního rozhodnutí není možné území pro účely v něm uvedené určit územním plánem k účelu jinému, a nevyhovující část územního plánu zrušil. Zpracovatel si nevyžádal stanovisko stavebního úřadu a toto pochybení mělo přímý vliv na usnesení odpůrce.

5. Dle ust. 19 odst. 2 stavebního zákona je nutnou součástí vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území rovněž posouzení vlivů na životní prostředí. Krajský úřad Pardubického kraje (dále jen „krajský úřad“) dne 29. 11. 2010 rozhodl, že návrh zadání změny ÚP není nutné posoudit z hlediska vlivů na životní prostředí a významný vliv návrhu na evropsky významné lokality lze vyloučit. O pořízení změny ÚP však zastupitelstvo odpůrce rozhodlo až dne 22. 2. 2011. Podle navrhovatele krajský úřad nemohl posoudit vliv změny ÚP na udržitelný rozvoj a životní prostředí před rozhodnutím o pořízení této změny ÚP, neboť nelze zaručit, že podklady, které měl k dispozici, byly totožné s podklady ke změně ÚP. Došlo ke zřejmému porušení zákona, které mohlo nepochybně mít dopad na zákonnost změny ÚP.

Podáním ze dne 4. 7. 2013 navrhovatel znovu zdůraznil „vážnost a intenzitu zásahu do vlastnického práva navrhovatele a jeho nepřiměřenost“ a současně poukázal na konkrétní judikaturu NSS s tím, že změna ÚP byla přijata v rozporu prakticky se všemi zásadami z této judikatury vyplývajícími. Upřesnil částku, o kterou byly jeho pozemky znehodnoceny s tím, že se jedná o 35.878 000 Kč, neboť cena zastavitelných pozemků byla vyčíslena znaleckým posudkem č. 439-17/2011 na částku 37.212 000 Kč a dle znaleckého posudku č. 472-2/2013

současná cena činí 1.334 000 Kč. Dále pak zopakoval, že ze změny ÚP nevyplývá „konkrétní právně relevantní důvod“ zásahu do jeho vlastnických práv, když polemizoval s důvody ve změně ÚP uvedenými. Konečně pak navrhovatel s poukazem na rozsudek NSS č. j. 1 Ao 1/2005-98, stanovící algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy, namítl, že přijatá změna ÚP nebyla vydána zákonem stanoveným postupem, zvolené řešení je v rozporu s požadavky hmotného práva a současně zjevně nepřiměřené a nezdůvodnitelné.

Odpůrce se k návrhu vyjádřil až v rámci písemného podání předloženého soudu i navrhovateli při jednání dne 17. 7. 2013, kdy navrhl zamítnutí návrhu pro nedůvodnost s tím, že změna ÚP byla vydána řádným způsobem, transparentně, veřejně, s odůvodněním splňujícím judikaturní kritéria určitosti, srozumitelnosti a podrobnosti.

Navrhovatel k vyjádření odpůrce, s nímž se seznámil v průběhu krátkého přerušení jednání dne 17. 7. 2013, podal ústně repliku, v níž vyjádřil nesouhlas s názory odpůrce, přičemž zopakoval některé skutečnosti ze svého návrhu a podání ze dne 4. 7. 2013. Současně uvedl, že jím tvrzené stavební povolení se nepodařilo dohledat.

O návrhu soud rozhodl při jednání dne 17. 7. 2013, když navrhovatel na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), reagoval výslovným nesouhlasem s rozhodnutím věci bez jednání (k nesouhlasu projevenému odpůrcem dne 10. 6. 2013 soud nepřihlížel, neboť tento byl vyjádřen až po uplynutí stanovené lhůty). Po zjištění, že navrhovatel byl k podání návrhu aktivně legitimován (§ 101a odst. 1 s. ř. s.) a tento podal v zákonem stanovené lhůtě (§ 101b odst. 1 s. ř. s.), soud přistoupil k meritornímu posouzení věci. V souladu s § 101b odst. 3 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání změny ÚP (13. 12. 2011), přičemž byl vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).

Před tím, než se vyjádří k jednotlivým návrhovým bodům, soud považuje za potřebné konstatovat následující: Ze spisové dokumentace předložené odpůrcem vyplynulo, že navrhovatel v průběhu procesu pořizování změny ÚP nevzneshl žádnou námitku, nezúčastnil se ani veřejného projednání návrhu změny ÚP konaného dne 5. 12. 2011. Právě jeho pasivita ovšem má podstatný vliv na posouzení návrhu soudem. V tomto ohledu lze citovat z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116: „pokud účastník, brojící proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti přijatého řešení, anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy, mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili.“ „Závažné důvody“, pro které by bylo možno přes pasivitu navrhovatele v průběhu pořizování změny ÚP přistoupit ke zrušení či částečnému zrušení této změny, rozšířený senát v citovaném usnesení nespecifikoval, učinil tak ovšem senát tříčlenný v rozsudku ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 As 2/2010-185, který tyto závažné důvody spatřoval v „porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a

obsah opatření obecné povahy“. Existenci takových závažných důvodů se pak zabýval podepsaný soud ve vztahu k jednotlivým návrhovým bodům, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

Ad 1.

Nejprve k povaze územního plánu obecně: Územní plán je jedním z nástrojů územního plánování, právním institutem upraveným ve stavebním zákoně. Ve smyslu § 43 odst. 1 tohoto zákona územní plán „stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen "urbanistická koncepce"), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území (dále jen "plocha přestavby"), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů“. Je vydáván formou opatření obecné povahy, tedy správním aktem ovlivňujícím život konkrétně určených osob na území, pro které byl zpracován. Územní plán tak nesporně vždy zasahuje do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti podléhají jeho regulaci, neboť vlastníci nemovitostí mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných dle územního plánu. Již jednou vydaný územní plán pak v žádném případě nepředstavuje konzervaci stavu. Naopak, územní plán je živoucím institutem podléhajícím pravidelnému vyhodnocování (§ 55 stavebního zákona) a v důsledku též změnám dle potřeb daného území, kdy musí být citlivě zvažovány jednotlivé zájmy (veřejné a soukromé, zájem na rozvoji obce, její infrastruktury, zájem na ochraně životního prostředí, atp.) tak, aby žádný nebyl výrazně upřednostněn. Každý vlastník tak musí počítat s tím, že jeho nemovitosti mohou být v budoucnu dotčeny změnou územního plánu, kdy v případě „prokazatelné majetkové újmy“ mu bude náležet náhrada (§ 102 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2012). Na druhou stranu je třeba zdůraznit, že změny územního plánu nemohou být výsledkem libovůle, naopak, právě vzhledem k možnosti citelných zásahů do vlastnického práva jsou na ně kladeny vysoké nároky. NSS ostatně již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, definoval, že „podmínkou veškerých omezení vlastnických a jiných věcných práv vyplývajících z územního plánu musí být ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a to, že jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu)“. Pokud jsou tyto podmínky splněny, musí vlastníci nemovitostí strpět omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu a s nimiž nesouhlasí, pokud tato nepřesáhnou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníkovi bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru). Na každém konkrétním případě pak záleží, jaká míra to bude. Pokud pak nebude možné v daném územním plánu či jeho změně této míry ve vztahu ke každému jednotlivému vlastníkovi dosáhnout, je přípustný i zásah tuto míru přesahující, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu. V takovém případě je však už nutné uvažovat o poskytnutí náhrady, jak výše řečeno. Případná kompenzace ovšem nebude řešena v procesu tvorby územního plánu či jeho změny, ale ve zvláštním řízení.

V projednávaném případě navrhovatel namítal účelovost změny ÚP, kdy došlo k přesunu jeho pozemků zahrnutých do lokality IV/R ze zastavitelné plochy do plochy

zemědělské a naopak k přesunu pozemků v lokalitách IV/1 a IV/2 z plochy nezastavitelné do plochy zastavitelné.

Podle § 55 odst. 4 stavebního zákona: „Další zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch.“ Není pochyb o tom, že změna ze zastavitelné plochy na nezastavitelnou je možná, ovšem tato podléhá řádnému odůvodnění v rámci přijaté změny ÚP. K potřebě tohoto odůvodnění se ostatně opakovaně vyjádřil i NSS, kdy z jeho absence vyvodil nepřezkoumatelnost územního plánu, resp. jeho změny. Příkladem lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2011, č. j. 8 Ao 6/2011-87, v němž se mimo jiné uvádí: „Povinností odpůrce tedy bylo u všech pozemků, u kterých došlo ke změně z nezastavitelných na zastavitelné, podrobně vysvětlit, proč se právě tyto pozemky jeví jako vhodná náhrada za nevyužité pozemky.“

V daném případě soud dospěl k závěru, že odpůrce své povinnosti dostál, neboť přesun lokality IV/R ze zastavitelné plochy do plochy nezastavitelné a vymezení lokalit IV/1 a IV/2 jako ploch pro bydlení jsou ve změně ÚP podrobně odůvodněny, a to především v textové části pod písm. f), kdy je uvedeno u lokality IV/1, že změna současné plochy veřejné zeleně na plochu bydlení je realizována na základě požadavku konkrétního vlastníka, kdy je tedy reálná realizace objektu bydlení, jedná se o změnu v zastavěném území obce, bez nároků na změnu technické a urbanistické koncepce, a u lokality IV/2, že změna plochy občanské vybavení – komerční zařízení malá a střední na plochu bydlení – bydlení v rodinných domech městské a příměstské je pouze předefinováním stávající nevyhovující funkce pro podnikání na funkci bydlení pro účely již postaveného bytového domu, tedy formální záležitostí – uvedením do souladu s pravým stavem věci, bez nároku na zábor zemědělského půdního fondu v zastavěném území obce. Pokud se pak týká lokality IV/R, v níž se nacházejí pozemky navrhovatele, její převod ze zastavitelné plochy s funkcí bydlení – bydlení v rodinných domech městské a příměstské do plochy zemědělské je odůvodněno tím, že zastavěním 9,14 ha v budoucnosti by se jen zvětšily hrozby definované ve SWOT analýze, zejména by došlo k nárůstu počtu dětí dojíždějících ze Sobětuch do škol v Chrudimi a tím plateb za ně, k prohloubení odtazitosti staré a nové zástavby, kdy lokalita IV/R prostorově nenavazuje na jádro Sobětuch, ale spíše na Markovice coby administrativní součást Chrudimi, nevyřešila by se absence návsí a obecního domu se zdravotními službami, nová zástavba by sloužila jako noclehárna, navýšil by se počet obyvatel v kontrastu s chybějící veřejnou infrastrukturou v obci. Ve vztahu k předmětné lokalitě je ve změně ÚP navíc výslovně uvedeno, že tato je vymezena jako plocha územní rezervy „pro budoucí bydlení v rodinných domech městské a příměstské v Sobětuchách po vyčerpání současných zastavitelných ploch“. Odpůrce tedy přesun navrhovatelových pozemků z plochy zastavitelné do zemědělské řádně a podrobně odůvodnil, důvody jím vypočtené jsou z pohledu soudu zásadní a potvrzují oprávněnost přesunu. Pokud se pak týká případné náhrady za prokazatelnou majetkovou újmu způsobenou provedeným přesunem, odkazuje soud na již zmíněné znění § 102 odst. 2 stavebního zákona, kdy v případě „prokazatelné majetkové újmy“ má navrhovatel právo na náhradu, kterou ovšem musí řešit v samostatném řízení, nikoliv v průběhu pořizování změny ÚP. Tvrzení navrhovatele o tom, že změna ÚP byla přijata na konci roku 2011 ve snaze vyhnout se poskytnutí náhrady podle § 102 odst. 2 stavebního zákona, soud považuje za pouhou spekulaci, neboť, jak ostatně sám navrhovatel uvedl, i před 1. 1. 2012 bylo možné se náhrady domoci, a to na základě přímého uplatnění čl. 11 odst. 4 LZPS.

Soud tedy uzavírá, že ve vztahu k prvnímu návrhovému bodu neshledal žádné závažné skutečnosti, které by odůvodňovaly zrušení změny ÚP.

Ad 2.

Pokud se týká námitky nedodržení procesních lhůt, nic takového soud ze správního spisu neshledal. Jak návrh zadání změny ÚP, tak samotný návrh změny ÚP byly v souladu s § 172 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vystaveny k nahlédnutí na Městském úřadu Chrudim (pořizovatel změny ÚP) a na Obecním úřadu Sobětuchy a současně zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup, konkrétně na internetové adrese www.chrudim-city.cz, resp. www.chrudim.eu, přičemž na úředních deskách obou úřadů byla vždy vyvěšena veřejná vyhláška oznamující, o jaké opatření obecné povahy jde, čímž zájmů se přímo dotýká a kde a v jaké lhůtě se s ním lze seznámit. Zákonné lhůty na vyvěšení, resp. seznámení se s předmětným opatřením byly dodrženy.

Soud tedy uzavírá, že ani ve vztahu k druhému návrhovému bodu neshledal žádné pochybení odůvodňující zrušení změny ÚP.

Ad 3.

Soud především odkazuje na argumentaci uvedenou pod bodem ad 1., v rámci níž se vypořádal s možnou nepřezkoumatelností změny ÚP a dospěl k závěru, že změna ÚP je ve vztahu k přesunu pozemků žalobce (lokalita IV/R) ze zastavitelné plochy do plochy nezastavitelné, evidované jako územní rezerva, řádně a dostatečně odůvodněna, jsou v ní uvedeny skutečnosti, na základě kterých odpůrce dospěl k závěru, že uvedený přesun bude v souladu s cíli územního plánování. Není pravdou, že by odůvodnění bylo nekonkrétní, obecné, naopak, skutečnosti v rámci odůvodnění uvedené jsou velmi konkrétní, včetně např. vyhodnocení dopadů změny na zemědělský půdní fond (u zastavitelných lokalit dochází k záboru půdy II. třídy ochrany ve výši 0,29 ha, ovšem současně je navrhováno k vrácení do zemědělského půdního fondu celkem 9,14 ha – lokalita IV/R). Ve změně ÚP je rovněž uvedeno, že tato je v souladu s politikou územního rozvoje schválenou vládou dne 20. 7. 2009 i se zásadami územního rozvoje vydanými zastupitelstvem Pardubického kraje dne 29. 4. 2010.

Soud tedy uzavírá, že neshledal žádné závažné vady ve vztahu k odůvodnění přesunu dotčených pozemků ze zastavitelné plochy do plochy zemědělské, které by byly důvodem pro zrušení změny ÚP.

Ad 4.

Existence územního rozhodnutí z roku 1998 je nespornou skutečností, neboť vyplývá i ze správního spisu. Samotná skutečnost, že v roce 1998 nabylo právní moci rozhodnutí o umístění inženýrských sítí, však nečiní z vydané změny ÚP nezákonné opatření obecné povahy. Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona totiž územní rozhodnutí platí dva roky, případně déle dle rozhodnutí stavebního úřadu, nejdéle však pět let od nabytí právní moci rozhodnutí, ledaže bylo na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo obdobné rozhodnutí nebo v době jeho platnosti nabytí právních účinků souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru, resp. bylo započato s využitím území v případech, kdy se rozhodnutí nebo jiný úkon nevydává, nebo vzniklo na základě oznámení stavebního záměru posouzeného autorizovaným inspektorem podaného v době platnosti právo stavební záměr realizovat, nebo byla na základě návrhu veřejnoprávní smlouvy podaného v době jeho platnosti uzavřena tato veřejnoprávní smlouva a nabyla účinnosti (§ 93 odst. 4 stavebního zákona). Obdobná úprava pak platila i za účinnosti předcházejícího stavebního

zákona (viz § 40 zákona č. 50/1976 Sb.). Navrhovatel sice tvrdil existenci stavebního povolení a jeho částečnou realizaci, ovšem nic takového nedoložil, ani dané povolení nijak nekonkretizoval, při jednání dne 17. 7. 2013 pak výslovně uvedl, že stavební povolení se nepodařilo dohledat. Naopak, ze správního spisu vyplývá (konkrétně ze stanoviska pořizovatele změny ÚP vypracovaného na žádost odpůrce ze dne 25. 2. 2011), že pozemky jsou pro záměr výstavby rodinných domů dlouhodobě nevyužívány, územní rozhodnutí z roku 1998 pro danou lokalitu je již neplatné, lokalita je rozparcelována způsobem nevyhovujícím silničnímu a stavebnímu zákonu, zejména pokud se týká šíře komunikací (vymezeny zhruba 4,5 m namísto minimálních 8 m).

Existence neplatného územního rozhodnutí nijak nebránila přijetí změny ÚP, tedy ani tento návrhový bod není důvodný.

Ad 5.

Námítka navrhovatele, že nebylo možné se vyjadřovat k případným vlivům navrhované změny ÚP před tím, než zastupitelstvo odpůrce rozhodlo o pořízení této změny a její rozsah konkretizovalo, je zcela oprávněná. Stanovisko krajského úřadu podle § 47 odst. 3 stavebního zákona předcházející datu rozhodnutí o pořízení změny ÚP nemůže obstát a nemůže být považováno za řádné stanovisko odůvodňující neposouzení návrhu změny ÚP z hlediska vlivů na životní prostředí, přičemž změna ÚP skutečně hovoří o stanovisku ze dne 29. 11. 2010, ačkoliv o pořízení změny ÚP rozhodlo zastupitelstvo odpůrce až na svém zasedání dne 22. 2. 2011. Soud však ze správního spisu zjistil, že žádné stanovisko ze zjišťovacího řízení vydané krajským úřadem dne 29. 11. 2010 v něm není založeno, naopak se v něm nachází stanovisko ze dne 4. 4. 2011, tedy stanovisko vydané po rozhodnutí o pořízení změny ÚP, v němž krajský úřad uvedl, že: „Podle ustanovení § 22 písm. e) a § 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění, a kritérií uvedených v příloze č. 8 tohoto zákona prostudoval předložený návrh zadání územně plánovací dokumentace a došel k následujícímu závěru, že Projednání návrhu zadání změny č. 4 územního plánu obce Sobětuchy není nutno posoudit z hlediska vlivů na životní prostředí.“ Krajský úřad se tedy k nutnosti posouzení navrhované změny ÚP z hlediska vlivů na životní prostředí vyjádřil řádně, až po rozhodnutí zastupitelstva odpůrce o pořízení změny ÚP. Je-li pak ve změně ÚP odkazováno na stanovisko předcházející rozhodnutí o pořízení této změny, ačkoliv fakticky bylo podáno stanovisko až po tomto rozhodnutí, je uvedení chybného data ve změně ÚP vadou, která nemůže mít vliv na zákonnost změny ÚP.

Tedy ani poslední návrhový bod neshledal soud důvodným.

Pro úplnost pak soud závěrem k navrhovatelově podání ze dne 4. 7. 2013 uvádí: Původní návrh doručený soudu dne 30. 4. 2013 obsahoval veškeré zákonné náležitosti, proto již nebylo možné ho rozšiřovat na dosud nenapadené části změny ÚP nebo jej rozšiřovat o další návrhové body (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Ve smyslu této zákonné úpravy soud již nereagoval na argumentaci týkající se algoritmu soudního přezkumu, neboť se jednalo o nová, rozšiřující tvrzení, k nimž nebyl navrhovatel oprávněn. Soud pouze podotýká, že podle jeho názoru nelze judikaturu týkající se algoritmu přezkumu aplikovat, neboť došlo k zásadní změně s. ř. s., kdy původní neomezený přezkum opatření obecné povahy byl s účinností od 1. 1. 2012 změněn na přezkum v rozsahu a z důvodů uvedených v návrhu (viz znění § 101d odst. 1 s. ř. s. do 31. 12. 2011 a od 1. 1. 2012). Právě a jen pro účely přezkumu opatření obecné povahy v celém rozsahu vytvořila judikatura NSS tzv. algoritmus soudního přezkumu. Pokud

se pak týká opakovaných tvrzení navrhovatele, kdy tento zdůrazňoval svou újmu a neodůvodněnost přesunu jeho pozemků v rámci lokality IV/R z plochy zastavitelné do plochy nezastavitelné, s těmito se soud vypořádal v rámci jednotlivých návrhových bodů.

Ze shora uvedených důvodů soud podaný návrh zamítl jako nedůvodný (§ 101d odst. 2 s. ř. s.).

Pokud se týká nákladů řízení, úspěšný ve věci byl odpůrce a jemu by tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. příslušela vůči navrhovateli náhrada nákladů řízení důvodně vynaložených. Soud ovšem dospěl k závěru, že tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání této náhrady, tedy pro postup podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Uvedené důvody soud spatřoval v tom, že do data jednání spočívala jediná aktivita odpůrcem zvoleného zástupce z řad advokátů v telefonické a posléze i písemné žádosti o prodloužení lhůty k předložení vyjádření, v předložení plné moci, když k projevenému nesouhlasu s projednáním věci bez jednání nemohl soud přihlížet, neboť tento byl vyjádřen po uplynutí stanovené dvoutýdenní lhůty, a v předložení správního spisu. K žádnému z těchto úkonů přitom nebylo třeba zástupcovy odbornosti, tyto by zvládl bez potíží odpůrce jakožto reprezentant územní samosprávy sám. Vyjádření k žalobě pak bylo zástupcem odpůrce podáno až při jednání dne 17. 7. 2013, tedy po dvojím nedodržení dodatečné lhůty k předložení tohoto vyjádření, již si sám zvolil (nejprve telefonická žádost s příslibem podání vyjádření do 14. 6. 2013 a poté písemná žádost ze dne 17. 6. 2013 s příslibem podání vyjádření do 10. 7. 2013). Vzhledem k zákonné lhůtě, v níž je povinen o návrhu rozhodnout (§ 101d odst. 2 s. ř. s. – do 90 dnů od napadnutí návrhu na soud), hodnotí soud jednání zástupce odpůrce, kdy plná moc k zastupování byla udělena dne 20. 5. 2013 a výzvu k vyjádření v dvoutýdenní lhůtě od doručení převzal odpůrce z datové schránky dne 21. 5. 2013, jako nestandardní a podané vyjádření jako pozdní, kdy jak navrhovatel, tak soud se k jednání museli připravit, aniž by znali argumenty odpůrce, tedy museli být schopni reagovat prakticky na cokoli. Takovéto jednání soud nehodlá ani do budoucna připouštět, neboť toto odporuje cíli soudního řízení správního spočívajícímu v co možná nejrychlejším posouzení a rozhodnutí věci, ve vztahu k opatřením obecné povahy pak dokonce rozhodnutí ve lhůtě do 90 dnů od obdržení návrhu soudem. Soud proto postupoval, jak shora řečeno, podle § 60 odst. 7 s. ř. s. a úspěšnému odpůrci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. července 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.